

mis dels seus parents que sempre s'han negat à concedirli. Allí s'entrega à plé cor à les fruiccions de la vida esperitual. Se sent lliure y gosa fentse esclava del amor diví.

Ja tenim pasta pera 'l primer acte que podém omplirho comodament ab les mil y un escenés arrancades de la realitat, per desgracia prou frequent, d' una familia mal avinguda en la que hi ha una victima de les burles dels germans ó de les maquinacions dels pares que avegades de bona fé, fan barbaritats per vencer lo que 'n diuhen tossuderia ó enmarranament d' un fill. Aném al segón.

Pero mentres s'oblida Estatica del mon el mon pensa ab ella y la seva familia moguda qui sab perquí y perque (ja cuydaria 'l dramaturg d' esbrinarho) aixeca bandera contra lo que 'n diu jesuitisme: L' advocat sosté que la filla pertany encare à la mare y ofereix impugnar la ley, els periodistes ofereixen al seu concurs que pot ser de mutua utilitat y els polítics que també veuhen que alló pot tenir qua s' amaneixen pera estirarla y entre tots texeixen la llegenda que l' autor dramàtic cuyda de personalissar y l' impressari de perfilar pera que passi llista per les taules.

Y comensa la acció externa del drama, que esclata ab tot l' espetech dels grans escándols. El públich arrastrat per la claue, comprén que lo que se li ensenya es una llebra pera encalsar y s' hi llença à tall de canilla; el drama no 'l discuteix sinó que aclama à l' autor tot apedragant à les seves creacions. L' advocat defensa en darre- ra instancia el plet que ja era perdut, ab un d' aquells discursos grandiloquents en que hi surten els drets de l' home la conciencia intanjible y totes les requinçalles de l' alta filosofia kraussista, espeterrant als jutjes y sent portat à coll y bé per les turbes

preparades. Les prempses rotatives cruxeixen afanyosses, vomitant paperades plenes de tinta negra y de intencions més negres encare que la tinta; els polítics que no menjan, veient el *rio revuelto*, se disposan à pescarhi y arrapantse à les poltrones dels entaulats, les fan trontollar ab fúria, fins à turbalshi la quietut de la digestió.

Tot àquell rebull de passions desencadenades creix com una bola de neu y cristallisa ab crits de morin aquets, y els altres y 'ls de més enllà y visca la llibertat. Y la llibertat jacobina, escrofulosa é histerica del 93 espellofida com una pallonga, escarrancida y lletja com una bruixa, vestida encare ab els arreus del any 35 que ja allavors li venian de herencia, es passejada per tot arreu com un pendó, (1) presidint à tropells, violencies é incendis, fins à anar esclatar sota 'ls balcones hont la pobre Estática bén agena del drama del que se 'l fa heroina, passa les hores platxerioses conversant ab els angeis y delectantse en la contemplació de la Bellesa sobre natural.

Y ja tenim enllestit un altre acte. En el següent el conflicte corra cap à la seva resolució. L' Estat ha fet cara al desordre bé ó malament, pero espantat de tal empenta, se disposa à cedir perque no 's diga que no estima la llibertat. Els jutjes han trobat la fórmula pera capitular y entregar à Jesús al poble y ab tota la solemnitat que 'l càs requerix se presentan al convent pera pescatar la victima que

(1). Aquesta es la llibertat jacobina pera us dels polítics en general y dels madrilens en particular. Nosaltres ne coneixém una altre de llibertat que no es ni escandalosa ni mal parlada ni vol la mort de ningú: tampoch es lletja ni vella perque es filla de la Veritat y la Justicia, principis eterns que no passen may de la moda.